

A FŐVÁROSI SZÍNIGAZGATÓI PÁLYÁZAT MÁSODIK FORDULÓJA

VAJÚDNAK A HEGYEK II.

Ahhoz képest, ami végül történt és nem történt, felfokozott izgatottság, szóbeszéd és taktikázások előzték meg a Fővárosi Önkormányzat Kulturális Bizottságának ülését, ahol végül az ügynevezett „második körrel”, öt budapesti színház igazgatói pályázatáról döntöttek. A Bábszínház, a Kolibri, a Mikroszkóp Színpad, az Operetszínház, valamint a Thália Színház vezetői posztja közül csak az utóbbi kettő ébresztett némi kíváncsiságot, és keltett tömegesnek mondható érdeklődést a szakmában.

A Bábszínházat senki nem akarja „elorozni” Meczner Jánostól - és senkinek nincsen új, revelatív koncepciója sem a műfajjal, sem a színházzal kapcsolatban. A Kolibri Színházra Novák Jánoson kívül Schäfer Andrea is beadta pályázatát, de azt formai hibák miatt már a szakmai tanácsadó

testület figyelmen kívül hagyta. A Kolibri amúgy Novák „gründolta” annak idején - nem mintha ez a tény adott esetben bármit számítana. A Mikroszkóp Színpad az ország és a főváros egyetlen politikai kabarészínháza, melynek profilján a tulajdonos egyelőre nem óhajt változtatni. (Egyébként ez az intézmény már ügynevezett „kht.” - közhasznú társasági - formában működik; abban a formában, melytől, legalábbis gazdasági szempontból, a Fővárosi Önkormányzatnál oly sokan oly sokat várnak, hogy hamarosan még több színházat fognak átállítani erre a formára. Az egyes pályázatok kiírásában - és az igazgatókkal megkötendő szerződésekből is - benne foglaltatik a kht.-ra való átállás előkészítése. Anélkül, hogy a formáció jogi és gazdasági részleteibe belemennék, itt és most legyen elég

annyi, hogy a főváros változatlanul többségi tulajdonnal bír majd ezeknél a színházaknál, de megváltozik a támogatás rendszere és remélhetőleg aránya is. A kht. ma a fővárosi tulajdonú „szegény színház” szinonimája - más kérdés, hogy ha már a politikai kabarét sem lehet erősebb üzleti talapzatra állítani, akkor ugyan mit?)

Az Operetszínház alighanem részint azért keltette fel többek érdeklődését, mert - noha éppen átépítik a színházat - a közvélemény (nézők, szakma, fenntartó) meg-lehetősen elégedetlen volt az intézménnyel, részint azért, mert sokaknak még mindig „csípte a szemét” Halasi Imre politikailag megtámogatott kinevezése annak idején, és ugyanők tudni vélték, hogy az MSZP időközben „elengedte a kezét”. Tehát: szabad a pálya.

A Thália más ügy. Noha itt is volt „ösbűn” annak idején - a szakmában és azon kívül is sokan tiltakoztak, amikor a főváros „szétverte” a Csiszár Imre vezette társulatot, és az átépítés után befogadó színházzá tette a Tháliát -, ez mégsem szállt vissza Megyeri László igazgató fejére. Egyrészt azért, mert ő maga ártatlan volt a dologban (nem kérdezték, nem is múltott rajta a döntés), másrészt mert ez az elképzelés mégsem bizonyult annyira rossznak, mint sokan hitték. Mára nagyjából mindenki elfogadja, hogy a Tháliában nincs társulat (leszámítva azokat - őket nagy hahotával és széles körben idézgetik a Városháza folyosóin -, akik „társulatos befogadó színházról” beszélnek, úgy is mint fából vaskarikáról).

A Tháliában relatíve nagyobb az igazgató szabadsága - tán ezért is vonzott sokakat az igazgatói szék. De meg azért is, mert Megyeri Lászlót - aki harmonikusan működik együtt Meczner Jánossal, másod-állásban a színház művészeti vezetőjével (hangsúlyos zárójel: akad, aki ezt is abszurdnak tartja - ami jelzi, hogy lehetne beszélni róla egyszer) - nem és nem fogadja be igazán a szakmai *establishment*, és nemcsak azért, mert közgazdászdiplomával a zsebében még egyszer sem állt neki rendezni, mert nemigen mutatkozik hajlandó-nak székértáborokhoz csatlakozni, hanem mert bizonyos értelemben *outsider* - gazdasági ember. Az ő személyének ürügyén lehet jókat és értelmetleneket vitatkozni a menedzser típusú igazgató kontra művész igazgató témakörben - és elsétálni az evidencia mellett: egész jól csinálja, amit csinál.

...négy évre nyertem el a színház igazgatói posztját, 1997-ben. Nekiláttunk a munkának a nyertes pályázat szellemében. Alig egy év elteltével jött a hír: az Operetszínház megkapta a teljes rekonstrukcióhoz szükséges címzett állami támogatást, legkésőbb '99 februárjában meg kell nyitni az „építési naplót”. A korábbi terveket félre kellett tenni (remélem, ideiglenesen), s nekilátni az átépítés előkészületeinek. „Túlélő”-programot kellett felépíteni.

Az operett és az egyéb zenés játékok aránya arra kötelez bennünket, hogy minden zenés színházi műfajban magas művészi és technikai szintet követeljünk meg művészeinktől. Ezt követelik meg tőlünk nem utolsósorban a színház bel- és külföldi sikerei is.

Zenés előadásokon túl tervezzük, hogy a *balettegyüttes önálló program megvalósítására is alkalmas legyen*. Nagy szükség lenne olyan táncestet létrehozására, mely az Operában látható klasszikus balett és az ún. kortárs balett között helyezkedik el, gazdagítva a repertoárt, s mivel a táncművészet „nyelve” is nemzetközi, így rögtön gazdagodhatna külföldnek szóló kínálatunk is.

A színház zenekarával kapcsolatosan foglalkoztat *az önálló vasárnapi koncert* elképzelése.

Visszahozzuk az épületbe *az Operett-bál* rendezvényeit. Két éve indult útjára hagyományteremtő szándékkal *az Operett-bál* intézménye, 2002-től állandó helyszíne a Budapesti Operetszínház lesz.

A színház programját a nyitás évét követően is hasonló szellemben kívánom összeállítani, melyben a klasszikus értékek összetalálkoznak a modern zenés színpad kihívásaival, ugyanakkor új musicalek is születnek, melyek - szerencsés csillagzat esetén - innen indulhatnak hódító útjukra.

Itt újra meg kell jegyezmem, hogy én a „Broadway”, „Broadway-produkció” fogalmak emlegetésével egyelőre óvatosan bánnék. Mindamellet, hogy a Broadway-musicalek nagy része engem is többször elbűvölt, s számunkra is rengeteg tekintetben feltétlenül irányadónak kell lenniük, de a realitások talaján maradvá ki kell jelentenünk, hogy ennek eléréséhez még sok tennivalónk van

Részletek Halasi Imre pályázatából

Summa summarum: az Operettre heten, a Tháliára nyolcan pályáztak. Az Operett pályázói: Félix László, Kalmár Péter, Kerényi Miklós Gábor, Koltay Gábor, Selmeczi György, Vas-Zoltán Iván és a jelenlegi igazgató, Halasi Imre. A Tháliái: Balikó Tamás, Görgey Gábor, Harsányi Gábor, Kovács Kriszta, Rudolf Péter, dr. Szódy Szilárd, Vass Péter és a jelenlegi igazgató, Megyeri László.

A Tháliára Rudolf Péter megkésve adta be a pályázatát, ezért a törvények értelmében az érvénytelennek minősült. Mégis, mind a Schiffer János véleménykialakítását segítő informális tanácsadó testület, mind pedig a hivatalos szakmai kuratórium tagjai a többivel együtt Rudolf dolgozatát is kézhez kapták véleményezésre. Amikor Schiffer János alpolgármestert ennek okáról kérdeztem, azt felelte, hogy ezek a testületek „nem a pályázatok jogi aspektusait, hanem a tartalmát hivatottak véleményezni. Ha érvénytelen egy pályázat, majd a kulturális bizottság megállapítja róla. De ha a kulturális bizottság úgy dönt, hogy mégis érvényesnek tekinti, ne akadályozza a meg-tárgyalását az, hogy a szakmai testület nem foglalkozott vele.”

Ámbátor fogalmam sem volt arról, mi módon tekinthet egy törvénytisztelő testület érvényesnek egy *evidenter* érvénytelen pályázatot, megkérdeztem Körmendy Ferencet, a bizottság elnökét is. 0 - miután tölem tudta meg, hogy a szakmai kuratórium tagjai mégis megkapták Rudolf pályázatát - hajlíthatatlannak mutatkozott: „a pályázat egyértelműen érvénytelen. Csak nem képzeled bárki, hogy a kulturális bizottság törvénytelenül fog művelni?”

Ha valakiben a fentiekkel olvasván netán felébredt a gyanú, hogy ez a kis bizonytalanság esetleg egy, Megyeri László újabb kinevezése elleni tétova kísérlet lett volna, megmondhatom: ez a gondolat bennem is felébredt. Látván a többi pályázó nevét (ez is rengeteg információval bír!), majd olvasván pályázatukat, lehetségesnek tartom, hogy Megyerivel szemben nem tűnt eléggé erős riválisnak például Görgey Gábor, akinek az érdekében többek közt maga Bálint gazda fordult levélben a főpolgármesterhez. Mielőtt bárki azt hinné, vala-mi kivételes dolgról van szó, el kell mondani: a lehető leginkább bevett gyakorlat a lobbizás, minden valamirevaló, ambiciózus jelölt végigjárja a bizottság tagjait. Ha vala-ki mégsem teszi - mert most ilyen is akadt

az nem akar igazgató lenni.

DÉLUTÁNI ASZTALTÁNCOLTATÁS

Egy némileg lestrapált kulturális bizottság látott neki az igazgatói pályázatok megtárgyalásának ezen a délutánon. Délelőtt ugyan is egyéb személyi döntések hárulnak rá - s a MIÉP-nek hála, a dolog kissé elhúzódott. A jelöltek és csapataik a folyosón álldogáltak-lődörögtek, s ha netán valamelyik rendezőnek eszébe jutott volna érdemi munkával foglalkozni, remek kis előadást állíthatott volna ki az ott várakozókból.

Ezalatt odabent a Petőfi Csarnok igazgatói pályázatát tárgyalták - később eredménytelennek minősítették, tehát újra ki

Huszonkét éve vagyok a pályán. *Az utóbbi években tudatosan készültem színházvezetői tevékenységre*; arra, hogy azt a rengeteg tapasztalatot, amit a nagy, zenés darabok színpadra állítása során szereztem, úgy adhassam tovább, hogy helyzetbe hozzak egy színházat, sok tehetséges művészt, minél több fiatal alkotótársat.

A Budapesti Operettszínház felújítás utáni, modernizált épülete lehetőséget nyújt arra, hogy magas művészeti színvonalat képviselő, önálló arculattal rendelkező, szélesebb profilú, operettet, musicalt, esetleg vígoperákat is játszó, *a magyar és a nemzetközi kulturális piacon számottevő és értékes „áruval” megjelenő, igazi korszerű zenés színház jöjjön létre.*

Úgy gondolom, a Budapesti Operettszínház élére most *olyan személyi és szakmai hitellel rendelkező vezetőre van szükség*, aki képes életre kelteni, artikulálni és esetleg meg is védeni e kicsit különböző zenés műfajok értékeit és igényeit.

Olyan színházat ígérek, amely másfél évre előre tervezett műsor- és játékkrendjével, biztos gazdálkodásával, kivívott művészi rangjával *nyugodt és kiszámítható értéket képvisel* a magyar és nemzetközi művészeti palettán.

A Budapesti Operettszínházban olyan társulatot kell szervezni, amely képes a hagyományos nagyoperetteket magas színvonalon, látványosan, *komoly tánc- és énekkarral, igényes zenei színvonalon játszani*, valamint képes korszerű musicalek és rockoperák bemutatására is. Ez az általam két lábon „állónak” nevezett színházi koncepció lényege.

Operett-előadások

1. Kálmán- és Lehár-nagyoperettek

Kálmán Imre: *Csárdáskirálynő, Marica grófnő, Cirkuszhercegnő. A cigányprímás, A bajadér*; Lehár Ferenc: *A mosoly országa, A víg özvegy, Luxemburg grófja, Cigányszerelem, Cárcevic.*

2. Operai igényű, klasszikus nagyoperettek

Offenbach: *A párizsi élet, Kékszakáll, Orfeusz az alvilágban*; Suppé: *Boccaccio, A szép Galathea*; J. Strauss: *Egy éj Velencében, Cigánybáró, Denevér*; Millöcker: *Gasparone*; Sullivan: *Mikádó.*

3. Népszerű magyar szerzők zeneileg igényes operettjei

Huszka Jenő: *Gül baba, Mária főhadnagy, Bob herceg*; Fényes Szabolcs: *Maya*; Ábrahám Pál: *Bál a Savoyban, Hawaii rózsája*; Jacobi Viktor: *Leányvásár, Sybill.*

Musical-előadások

1. Klasszikus „musical-comedy” típusú darabok

My fair lady, Kiss me Kate! (Csókolj meg Katám!), West Side Story, Hello, Dolly, Dr. Jekyll & Mr. Hyde, Show Boat, Guys and Dolls, Hegedűs a háztetőn, La Mancha lovagja.

2. Rockoperák

Evita, Sakk, Mozart (Lévay Szilveszter legújabb bécsi darabja), Miss Saigon, Whistle Down the Wind (Webber utolsó előtti musicalje), Sunset Boulevard, Martin Guerra, Hair.

3. Új magyar musicalek, rockoperák

Személyes elkötelezettséget érzek kortárs magyar művek színpadra segítése ügyében, legyen az opera, rockopera vagy balettzene. Úgy hiszem, a Budapesti Operett színház e téren újra jó lehetőséget biztosíthat majd a magyar szerzőknek. *Az új darabok íratásának fontossága megkérdőjelezhetetlen.* Ez részét kell hogy képezze a magyar szellemi és kulturális életnek. Dész László, Presser Gábor, Szörényi Levente, Lévay Szilveszter, Kocsák Tibor, Várkonyi Mátyás.

...bővíteni szeretném a játékhelyek számát. Hiszek a „hely szelleme” elvben, vagyis abban, hogy *minden térnek más és más lehetőségei, üzenetei vannak*, amelyeket döntően figyelembe kell venni a műsorpolitika kialakításánál. Ezért tartom fontosnak, hogy a *Mozsár u. 9-ben zenés stúdiószínházat alakítsunk ki*, amely egész más profillal, de megtermékenyítő erővel működhet. Budapesti együttműködést elsősorban a Thália Színházzal, az Új Színházzal, a Moulin Rouge-zsal és valamilyen cirkuszi formációval látok.

A színház jelenlegi helyzetében a társulat újraszervezése elengedhetetlen...

A szölisták nagy részét a színházhoz szorosan kötve, de mindenképp *a produkciós szemléletnek* megfelelően szabadabb formák közt szerződtetném.

Alapvetően számítok a színház jelenlegi szölistáira, akinek többsége magas szinten bizonyította felkészültségét az operett vagy a musical területén, de be kell látnunk, hogy ez a gárda is jelentős frissítésre szorul.

Úgy gondolom, *igen jó kapcsolatokkal rendelkezem az ország zenés színészeivel, kiváló énekesseivel ahhoz, hogy a Budapesti Operettszínházhoz tudjak csábítani kiemelkedő szölistákat*, sztárokat és sztárjelölteket...

Fontos, hogy legyenek új bonviván és primadonna sztárok! Nem létezik operett átütő népszerűségű táncoskomikus és szubrett nélkül. Igazi musicalsiker akkor születik, ha a közönség tombolva ünnepli az előadókat.

Részletek Kerényi Miklós Gábor pályázatából

Az operett nem igazán egyetlen műfaj, hanem voltaképpen több műfaj paródiája, illetve szintézise. Hogy mikor melyik, az általában a zeneszerző zsenijén múlik. Fércműveknél - mert azért ilyen is van - csak gyenge paródia; a jobb daraboknál szintézis; remekműnél szintézis és paródia egyszerre.

A fentieknek nem mond ellent, hogy ugyanakkor úgy gondolom, hogy egyetlen operett színre állításánál sem lehet figyelmen kívül hagyni a zenés színházban végbement változásokat. Gershwin, Cole Porter, Bernstein, Kander-Ebb vagy Gene Kelly, Bob Fosse, Jerome Robbins, pláne Lloyd Webber, Sondheim és Schönberg, Mackintosh után - hogy a music videoklipekről már ne is beszéljek - nem lehet ugyanúgy operettet játszani, ahogy negyven-ötven évvel ezelőtt!

...a Budapesti Operettszínháznak az első számú kötelessége és feladata, hogy a legszakoszerűbben állítsa színre ezeket a műveket. Bár ezt a fogalmat nemigen szokás erre a műfajra ráhúzni, mégis az operett a magyar „gesamtkunstwerk”. A zene, a szöveg, a hangzás, a színház, a tánc, a látvány mind-mind oly fontos összetevője a műfajnak, hogy egyre sem szabad legyinteni...

A művészeti tanács - a tizenkét dühös ember - a következő művészekből állna: Benedek Miklós színház-rendező, Bezerédi Zoltán színház-rendező, Fábri Péter dalszövegíró-dramaturg, Kállai István dramaturg, Kovács Tibor koreográfus, Maklár László karmester, Méhes László színház-rendező, Németh Sándor színház-rendező, Szolnoki Tibor színház-producer, Valló Péter rendező, Verebes István színház-rendező, Wolf Péter zenei konzultáns.

Nem venném át a színház jelenlegi repertoárjának nagy részét, mert leendő alkotótársaimmal közösen úgy gondoljuk, hogy - a Cirkuszhercegnő, A Muzsika hangja és a Valahol Európában kivételével - ezek a produkciók nem ütnek meg azt a szakmai és közönségelvárási mércét, amelyért érdemes lenne időt, energiát és pénzt vesztegetni a felújító próbákra.

...szeretném bevezetni, hogy német nyelven mutassuk be és játsszuk azokat a klasszikus operetteket, amelyeket külföldi megrendelő kíván bemutatni az Operettszínház társulatával. Ezek a művek - amellet, hogy a bemutatásukra így is, úgy is sor kerülne, hiszen a külföldi turnéokra általában magyar operett az igény - a fővárosban színesíthetik az idegenforgalmi kínálatot, ha eredeti nyelven játsszuk őket.

Végül, de nem utolsósorban olyan stúdió-előadások felkarolását tervezem a nagyszínházban, amelyek - a la „Ruszt-féle beavatott színház” - zenés sorozatokban vonultatnák fel azoknak a szerzőknek a műveit, amelyeknek bemutatására már sem pénz, sem energia, sem idő nem lenne, viszont, véleményem szerint, érdemes megismertetni őket a fiatalokkal.

...csak azokkal a művészekkel szerződne a színház (akár közalkalmazottként, akár éves szerződésre, illetve darabszerződésre), akik az adott évadban biztosan színpadra lépnek.

Megbízatom esetén tehát szándékom egy olyan húsz-harminc fős társulatot összegyűjteni - részben a meglévő ének- és tánckarból, részben az Operettszínház stúdiósaiból, részben pedig új emberekkel -, akik, műfajra való tekintet nélkül, az alaptársulatát képezhetik a színház produkcióinak. Ezekkel az emberekkel tehát egy „Broadway”-típusú ének-tánckar-magot szeretnék létrehozni, akik ellátják a pár mondatos szerepeket is - megadva nekik a lehetőséget a sztárokat helyettesítő „cover” szerepekre is.

A Budapesti Operettszínházba meggyőződés szerint a magyar színházi élet legjelentősebb, legnépszerűbb - énekelni és táncolni tudó! - művészeit kell megnyerni ahhoz, hogy az előadások minősége, ezáltal a látogatottság, illetve a jegybevétel elérje azt a szintet, hogy ezeket a művészeket meg is lehessen fizetni!

Dénes György, Budapesti Operettszínház

fogják írni -, és a MIÉP hozzáfogott, hogy kipróbálja: lehet-e operettszínházi igazgatót faragni Koltay Gáborból, akinek pályázatát a szakmai zsűri nem javasolta megtárgyalásra a kulturális bizottságnak. Afféle „próbapaper” volt ez; más helyszínnel és más nevekkkel - de mindenki tudta, miről van szó. A MIÉP ezt a csatát elveszítette, két képviselője elhagyta a termet. Szembe kellett néznünk a valószerűséggel: a délutáni igazgatói kinevezések a MIÉP pecsétje nélkül fognak megtörténni.

Hanem amiről a vita kipattant, azért ér

demes kitérőt tenni. A szakmai tanácsadó testület működése volt az az ürügy, amelybe belekapaszkodva a - délutáni jogászokkal felvértezett-megerősített - MIÉP-frakció megkísérelte Koltay „belobbizását” az Operett igazgatói székébe. A kísérlet részleteiről majd alább lesz szó, de az ide kívánczik, amit igen indulatosan Ritterné Vajta Mária, az MDF szorgalmas és alapos képviselője a folyosón elmondott. „Tűrhetetlen és elfogadhatatlan, hogy a szakmai testület nem tárgyal minden egyes pályázatról. Még ha vannak köztük olyanok, ame-

lyek első látásra is esélytelenek és alkalmatlanok, akkor is beszélni kell róluk, és megalapozott véleményt szállítani a kulturális bizottságnak. Igaz ugyan, hogy a bizottság csak azokról a jelöltekről tárgyal, akiket a szakmai testület meghallgatni javasolt, de az összes pályázatról ismernie kell a szakmai véleményét. Hiszen adott esetben dönthet úgy is, hogy eltér a kuratórium listájától, és másokat is meghallgat.”

Ezzel voltaképpen egyetértett Szűcs Katalin kritikus is, aki a szakmai kuratórium tagja volt, és annak véleményét a bizottság előtt ismertette. „Természetesen a kuratórium minden tagja olvasta az összes pályázatot. Igaz, akadt köztük olyan, amelynek kapcsán konszenzus volt abban, hogy az írója esélytelen és alkalmatlan az igazgatói posztra. Jobb lett volna, ez kétségtelen, ezt is megfogalmazni néhány mondatban, hiszen így formailag támadhatók lettünk. De, hangsúlyozom még egyszer, mindenki mindent elolvasott, tehát az, hogy valakinek a pályázatáról nem tárgyaltunk részletesen, azt jelenti, hogy szakmailag nem tartottuk érdemesnek a javaslatra. Tehát tartalmilag mégiscsak rendben volt az egész.”

Körmeny Ferenc azzal kezdte a színigazgatói pályázatok felvezetését, hogy beszámolt a beérkezett pályázatokról. Elmondta, hogy Schäfer Andrea pályázata formai okok, Rudolf Péteré pedig a késedelmes beadás miatt érvénytelen. Elmondta azt is, hogy a szakmai kuratórium javaslata alapján az Operett és a Thália igazgatói posztjára három-három jelölt kerül a bizottság elé meghallgatásra: Halasi Imre, Kerényi Miklós Gábor és Kalmár Péter, illetve Megyeri László, Balikó Tamás és Görgey Gábor.

Ekkor tört ki az ügyrendi vita első fordulója. A MIÉP ugyanis visszatért. Főleg arról folyt a szó, hogy a szakmai tanácsadó testület vajon döntést is hoz-e azáltal, hogy bizonyos embereket javasol, másokat meg nem; valamint arról, hogy ilyenformán nem vindikálja-e magának - legalább részben - a kulturális bizottság jogait és kötelességeit. Mivel a bizottság tagjait alighanem kivétel nélkül sértené a feltételezés, hogy ismereteik nem elégségesek egy ilyen döntés meghozatalához, és a szakmai kuratórium segítsége nélkül részint egy pályázati-verseny győztesét, részint a legerősebb lobbistát ültetnék az igazgatói székbe - a vita teljes egészében elzúgott az érdemi kérdések mellett. Mert Ritternének igaza van: a szakmai zsűrinek minden egyes pályázatot értékelnie kell; de akkor a bizottságnak el kell fogadnia, hogy a szakmai zsűri valóban szakmai, és holmi látszatok fenntartása és hiúsági érzékenységek okán nem kellene saját döntéséről leválasztani a szakmai zsűri javaslatát. Azaz saját döntése részének és nem valamely konkurens testületnek kellene tekintenie a szakmai zsűrit. Igaz, ezt nagyrészt lehetetlenné tette már évekkel ezelőtt Körmeny Ferenc egy kompromisszumosnak gondolt, valójában képtelen javaslata, amelyet még annak idején sikerült átvernie az akkori szakmai testületen, azóta mindenki úgy tekint, mint köbe véssett törvényt: a zsűri legalább két embert javasoljon a bizottság elé, hogy annak legyen döntési lehetősége. Azaz a

tisztán és kizárólag minőségi-szakmai szempontok mellett (adott esetben helyett) egy formális, érzékenységi szempontra is legyen tekintettel. Az első ilyen döntés Székely Gábor és Márta István pályázatának minősítésekor született (ekkor vágta át ilyenformán a gordiuszi csomót Körmenty): a szakmai testület Székelyt hét, Mártát nulla szavazattal bocsátotta a bizottság elé. Azóta pedig (a szakmai zsűri részéről) tovább folyik ez a kettős mérlegelés.

Mivel azonban mindenki tudta, hogy a MIÉP javaslata mire megy ki, gyorsan leszavazták azt az indítványt, hogy a bizottság azokat is meghallgassa, akiket a szakmai kuratórium nem javasolt. Akkor azt hittük, mára túl vagyunk a Koltay-problémán (melyről maga Koltay tehet a legkevésbé!), hiszen a MIÉP felerészben ismét távozott - de nem így lett.

Mielőtt ismét nekifutottak volna ennek a harcnak, viszonylag gyorsan letudták azt a három jelöltet, aki folytatólagosan és egyedülként pályázott saját színházára. Meczner János esetében tizenegy igen szavazat érkezett, valódi kérdés viszont nem. Novák Jánossal ugyanez történt - sima ügyek, legfeljebb annyit érdemes megjegyezni, hogy gyerekszínházügyben mindenki illetékesnek és szakértőnek hiszi magát, ezért aztán a szerepelni vágyók hosszan, terjedősen hozzászóltak azért, hogy legyen komolyságlátzata a dolognak.

Sas József színháza már kht. - ebben az esetben a kulturális bizottság csak javaslattal élhet a kht. közgyűlése felé. Többségi tulajdonos lévén azonban ez a javaslat nagy súllyal esik latba - a felelősség tehát nem kisebb. Sas József is egyedül pályázott a Mikroszkóp Színpadra; meghallgatásakor szellemesen, frappánsan beszélt, még viccet is mondott; elmesélte, hogy a kabaré többnyire az emberi butaságról szól. Nem minden politikai felhang nélkül kitért arra is, hogy nevére érzékeny, "idegenlelkűséget" és egyéb marhaságokat (ilyent ő nem mondott, ezt én mondom) támogató, de legalább-is egyetértőleg eltűrő kormányzati atmoszféránkban aligha kapnának lakhatási engedélyt Széchenyi, Damjanich és társaik. Előbbi például mehetne a Lánchíd alá - ha előbb megépítené magának. Na, volt derűtlenség. De aztán a fideszes Hont András egészen komolyan azt a kérdéskört feszegette, hogy a kabaré miért ellenzéki, vagyis hogy miért a kormányt neveteti ki, és hogy nem lehetne-e egy afféle igazi kormánypárti kabarét csinálni. Szegény Sas József igyekezett komolyan felelgetni, hogy hát már az előző kormányzat alatt is, meg hogy legközelebb is..., meg hogy a kabaré természete, ugye... Végül, noha más jelölt nem volt, mindösszesen a szükséges hét szavazatot kapta meg; ami elég az újabb ciklushoz, de hát elég rémes fényt vet ezekre a mi választott tisztségviselőinkre, már aki választotta őket... Sasra ugyanis a többségi SZDSZ-MSZP-frakció szavazott igennel, a MIÉP, hogy ne kelljen sokat gondolkodni, mert az idő szalad, a szokásos faji alapon szavazott, a többi ellenzéki meg - akik az országban kormányon vannak - a Mikroszkóp és a kabaré *as such* ellenzékiességét büntette. Rémületes, hol élünk, néztünk össze a terem hátsó traktusában,

majd nagy kanyart vettünk a szalámis zsöm-lék irányába.

Mert hogy jött az Operett. Előtte sikerült megkérdeznem a folyosón Hont András, vajon szoktak-e egyeztetni a teljes fővárosi ellenzékkel a szavazások előtt, de igazi választ nem sikerült kapni, csak nagyon

zavartan annyit, hogy néha igen. Később - egy másik forduló előtt - elmondta azt is, hogy például az Operett ügyében volt egyeztetés, noha a szavazás egészen más képet mutatott.

Erre a tárgyalásra vonult fell az a népes művészársaság, amely mindeddig a folyo-

A befogadó színház egyik legfontosabb művészi feladata, hogy lehetőséget biztosítson olyan, már meglévő színházi értékek megmentésére, amelyeket játszási hely vagy pénzügyi és finanszírozási problémák miatt érdemtelenül rövid ideig láthatott a közönség.

Másik feladata, hogy:

- saját maga hozzon létre új művészi értékeket, és
- infrastruktúrájával támogassa várhatóan értékes előadások, produkciók, projektek létrejöttét.

A Thália Színház művészeti programjának, az arculat kialakításának egyik fő szempontja volt, hogy olyan színházat hozzunk létre, amelyek jól megkülönböztethető, sajátos programja eltér a többi színházétól. A saját bemutatók előkészítésekor számolnunk kellett a speciális működésből adódó előnyökkel és hátrányokkal.

Kezdjük a hátrányokkal: saját társulat híján komoly problémát okoz a művészek *egyveztetése*; minden művészeti közreműködőt *előadásra kell szerződíteni*; ezért a produkciók bekerülési és játszási költségei *lényegesen magasabbak, mint más színházaknál; alkalmazkodni kell a befogadott produkciókhoz*, figyelembe kell venni a színházban játszott előadások műfaji arányát.

Előnyök: *nincs bemutatókényszer*, álmainkból, terveinkből annyit valósítunk meg, amennyit a színház költségvetése elbír, amennyi üzemeltethető; a produkciók „ország társulatából” *állíthatók ki*; sikeres előadások *korlátlan ideig* és közönségigénytől függően bármilyen rendszerben (akár en suite is) és sűrűséggel játszhatók.

Jelenlegi *üzemeltetési létszámunk körülbelül ötvenöt százaléka egy hasonló nagyságú színházénak*. Ez egyrészt abból adódik, hogy csak bizonyos művészeti állománycsoportokban (művészeti titkárság, ügyelők) foglalkoztatunk évados szerződéssel alkalmazottakat, másrészt a modern technikák beépítésével és a műszaki működés feltételeinek megreformálásával lényegesen csökkentettük a műszaki létszámot.

A „*Vendégségben Budapesten - Határon Túli Magyar Színházi Estek*” a Thália Színház egyik legfontosabb rendezvénysorozata. A vendéggjátékok kultúrpolitikai jelentősége mellett fontossá teszi a vendéggjátékokat az a rendkívüli érzelmi többlet és erkölcsi támogatás, amit a magyarországi fellépés jelent a társulatoknak. E projektben szerencsésen ötvöződik a szakmai érdek, a morális tartalom és a közönségigény kiszolgálása.

A befogadó színház egyik legfontosabb feladata, hogy lehetőséget teremtsen a vidéki társulatok rendszeres bemutatkozására. A kapcsolat, a budapesti vendéggjáték lebonyolításának újszerűsége az, hogy a vidéki színház *nem fizet bérleti díjat*, hanem a bevételen osztozik a Thália Színházzal, így nem kiad, hanem pénzt visz haza; a bevétel meghatározott százalékáért (általában ötven százalék) a Thália Színház biztosítja *a teljes infrastruktúrát*, a műszaki és a nézőtéri személyzetet, a jegyek nyomtatását és terjesztését; kapcsolódik a Thália propagandarendszeréhez, és ez segítséget jelent a jegyértékesítésnél.

Talán ez az a terület [a táncszínház -- a szerk.], ahol bebizonyosodott, hogy mennyire meghatározó egy épület. Nemcsak a technikai adottságok, a színpadméret, a nézőtér nagysága, de az is, hogy hol helyezkedik el, hogy milyenek a fenntartási költségei, hogy milyen a közönségköre stb.

A vidéki együttesekkel elkezdett *együttműködés célja, hogy a Thália Színház állandó budapesti otthonává váljon a Györi Balettnek, a Pécsi Balettnek, a Szegedi Kortárs Balettnek és más vidéki társulatoknak*. Így a PR- és szakmai előnyök mellett a fővárosi közönség tudatába beépül: *ez az a hely, ahol követni lehet az ország táncszínházi műhelyeinek munkáját, s a műfaj előadásai folyamatosan és állandó helyen láthatók Budapesten*.

A befogadó színház programjának sokfélesége miatt nem lehet számítani arra a törzsközönségre, amely megtölti az első öt-tíz előadást, hiszen itt néha már második sincs. Felmérések szerint a színházba járók több mint negyven százaléka a szájpropaganda alapján választ darabot, ami óriási hátrány a Thália Színház esetében.

Az elkövetkező időszakban lényegesen kevesebb kísérletezés és - mobilitásának meg-tartása mellett - hosszan tartó művészi építkezés helye a befogadó színház.

Részletek Megyeri László pályázatából

són téblábolt. Legtöbben - Benedek Miklós, Verebes István, Fábri Péter és mások - Kalmár Pétert jöttek személyiségük súlyával megtámogatni, noha néhányan - például Verebes - mások pályázatában is szerepeltek. Nincsen ebben semmi furcsa: mind-egyik pályázónak hasonló műsorszám és hasonló rendezők jutnak eszébe - itt aztán igazán a személyiség hitele dönthet.

Beszélték, hogy Schiffer tanácsadói közül volt, aki továbbra is Halasit támogatta volna - például Tarján Tamás, mondván, ő vezényli az átépítést, megérdemel még némi időt, tekintve, hogy „normális” évadból alig jutott ki neki. De többen - például Szinetár Miklós - nagy erővel Kerényi Miklós Gábor mögé álltak, s érveikben az Operett szakmai színvonalának renyheségét sorolták előre, valamint a zenés előadásokban méltán szakmai tekintélyt szerzett Kerényi érdemeit sorolták.

A szakmai kuratórium első helyen Halasi Imrét javasolta, a fentebb már idézett okból, de nyomatékkal.

Ekkor már teljes létszámban felvonult a teremben a MIÉP - sőt. A „sőt”: dr. Bánovich Tamás és Zsinka László, akik nem tagjai ugyan a bizottságnak, ezért aztán szavazati joguk sincsen, de hozzászólási joguk az van. Váratlan adu kijátszásával kezdtek: a szakmai kuratórium egyik tagjának, Wettstein Tibornak a pártatlanságát kérdőjelezték meg, mondván: Wettstein és Halasi valami közös cégben érdekelt. Hamar kiderült, hogy ez vagy nincsen így, vagy bizonyíthatatlan - tehát mint adu használhatatlan -; és az is kiderült, hogy erre az érve a hátsó, újságírói traktust leszámítva a legtöbben föl voltak készülve. Egy ilyen „összefonódás” - amely adott esetben országos szinten csak még magasabb sarzsikra és még arcátlanabb karrierekre jogosít - ezen a terepen mindenképpen ahhoz is elég lett volna, hogy a szakmai testület teljes döntéshozatalának hitelét megkérdőjelezze. S ha ez sikerül

hetett volna előről az egész - mindez csak azért, hogy Koltay megkapja az Operettet.

Bánovich doktor ügyesen világossá tette mindenki előtt, hogy a szakmai testület nem tárgyalta részletesen *mindenki* (azaz Koltay) pályázatát, s bár Szűcs Katalin, majd Körmeny Ferenc is hasonlóképp taktikusnak és politikusnak bizonyult - egy találatot itt mégis a MIÉP-nek illik jóváírni. Körmeny azzal vélte lezárni a vitát, hogy ismét és sokadszor felhívta a MIÉP, különösen Schuster Lóránt figyelmét arra, hogy titkos szavazásnál a jelöltek bármelyikének a nevét ráírhatja a papírra, függetlenül attól, hogy foglalkozott-e a bizottság az illető pályázatával, avagy nem. Zsinka László jobban szerette volna, ha az összes jelölt nevét felírják egy papírra, és hatot mindenkinek ki kell húznia, de - így Körmeny - ebben a bizottságban nem ez a szokás: itt mindenki csak egy nevet ír a papírjára. Zsinka erre azt felelte, hogy az előbbi verzió felel meg a főjegyző ajánlásának, Moór Marianna pedig megpróbálta igazán egyszerűen a sarkára állítani a kérdést: tán csak nem arra számítanak, hogy ha ki kell húzkodni a neveket a listáról, többen véletlenül „félrehúznak”, hiszen amúgy igazán egyszerűbb egyetlen nevet felírni - és ekkor már öt óra múlt. Zsinka zárszava annyi volt, hogy az a demokrácia, amikor sok név kerül a papírra, s ezzel a jól sikerült mondattal mintegy megfogalmazta a nálunk dívó módi lényegét, de minthogy senki nem adózott kellő figyelemmel ennek az apróságnak, a MIÉP szakértői kivonultak a teremből, miután még egyszer elmesélték Schusternek, hogy ráírhatja Koltay nevét a papírra. De ő megsértődött, és ő is inkább kivonult.

ERŐFOGYATKOZÁS

Amikor végre Halasi Imrére került a sor, Szűcs Katalin a szakmai testület véleményévé

tolmácsolva elsősorban azt hangsúlyozta: arra keresték a választ, vajon le kell-e váltani Halasi Imrét. Hont András megosztotta a többiekkel azt az egyébként nem alaptalan balsejtelmét, hogy a leváltás már „el van döntve” - el volt -, de ez nem akadályozta meg abban, hogy hosszan és részletesen áttekintse a pályázatokat, és megállapítsa, hogy a profilkra vonatkozóan sok bennük a hasonlóság, meg amúgy is sok köztük az átfedés.

A szakmai zsűri Kerényi Miklós Gábor pályázatának szakmai erényeit és hitelességét méltatta, de a bizottsági ülésen kitértek emberi jellemvonásaira is. „A szakmai testület minden nagyrebecsülése Kerényi *rendező* úré”, mondta Szűcs Katalin. Míután Moór Marianna beszámolt arról, hogy neki milyen remek tapasztalatai vannak Kerényivel mint rendezővel, már csak a vak és süket nem tudta, mi fog itt történni. De volt azért még egy kör. Valaki megkérdezte Kerényit, hogy ő tényleg olyan vadember-e, mint mondják, és bár Körmeny „visszakézből” elutasította ennek megtárgyalását, mégiscsak mulatságos volt a mindent belengő óvodai légkör. Végül is Kerényi nem ígérte meg, hogy jó lesz.

Kalmár Péter ígért, garantált, felvázolt. Káprázatos névsort mellékelte pályázatához - de hát a Moulin Rouge körüli, nagyon dicséretes ténykedését leszámítva (persze nem muszáj leszámítani, lehet beszámítani is!) rendezőként belengő óvodai légkör. Végül is Kerényi nem ígérte meg, hogy jó lesz.

A végszavazásnál heten szavaztak Kerényi Miklós Gáborra, ketten Halasi Imrére, egy ember Kalmár Péterre, és a szegény árva bennmaradt MIÉP-es hűségesen a papírra véste Koltay Gábor nevét.

(Ezen a hét szavazaton ütköztek később a nézetek. Körmeny és Schiffer makacsul állítja, hogy a többségi frakció egyhangúan szavazott. Mások tudni vélik, hogy egy ember igenis „kiszavazott” Halasi Imrére [már csak a régi becsületből is!], viszont az ellenzékiek közül talán Hont András mégis Kerényire szavazott volna. Akárhogy is van - ez banánhéj volt, szerencsére nem lépett rá senki.)

Negyed hatkor látott neki a bizottság a Thália Színháznak. Ezért aztán gyakorlatilag egész nap nyomon lehetett követni az ügyek állását. Azt ugyanis, hogy bár megszűnt a Megyeri eltávolítására irányuló erőteljes felső szándék, mégis akadnak, akik nem őt, hanem inkább Balikót látnák győztesnek. Azt a Balikó Tamást, aki a hírek szerint remekül érzi magát a pécsi színház igazgatói székében, nincsen terhére az ingázás, de azért mégis megpróbálta - rosszindulatú pletykák szerint erős családi nyomásra. Valaki a folyosón felvázolta azt a pályáivet, amelyen az első állomás Balikónak a Thália Színház, amelyet négy év múlva majd a végcél, a Vígszínház követ. Végül is az ilyesmire csak vállat von az ember - nem is olyan nagyon abszurd.

Szóval ment a gyözködés egész nap, a váltakozó ritmusban elrendelt hosszabb-rövidebb (ezúttal inkább rövidebb) szünetekben állítólag csak arról folyt a szó: meglesz-e Megyerinek a hét szavazat, azaz hogy hajlandó-e a frakció minden tagja rá

Az önkormányzat által rendelkezésemre bocsátott kimutatások, diagramok és paraméterek szerint meglepő sikerességgel működik a színház, kiemelkedő gazdasági mutatókkal. Ezen sikeres működés nyilván annak köszönhető, hogy a színház jelenlegi igazgatója az ország egyik legjobb, magasan kvalifikált gazdasági, illetve színház-szervező szakembere.

Amennyiben - a pályázat nyerteseként - mint művészember irányíthatom a színházat, feltétlenül strukturális változtatásokat kezdeményeznék. Ennek lényeges indítatása éppen abból fakad, hogy esetemben művészigazgató vezetné a színházat, nem pedig gazdasági szakember.

Céлом az, hogy a Nagymező utcában a Thália Színház újra egy olyan fogalom legyen - akár Kht. formában is -, mely méltó múltjához, amikor éveken, évtizedeken keresztül a főváros és az ország négy meghatározó színházának egyike volt. (...) Álláspontom szerint olyasfajta - jó értelemben vett - népszínházat kell létrehozni, amely népszínházi jellegű, több műfajú, népszerű műsorpolitikát alakít ki mind a nagyszínházban, mind a stúdióban, s amely műsorpolitika a közönséget beszoktatja a színház valamennyi előadására.

Elképzeléseimben nyilvánvalóan vannak nyitott kérdések, azonban nem vagyok híve a pályázatokban általam is sokszor olvasott ígéretéseknek, a magasröptű, illuzórikus elképzelések hosszas kifejtésének, melyekből - tapasztalataim szerint legalábbis - vajmi kevés valósul meg a gyakorlatban.

Részletek Balikó Tamás pályázatából

meg arról: nem lehetetlen, hogy az ellenzékiek közül lesz, aki a szakmára tekint, és Megyerire szavaz.

Megyeri egyébként higgadtan beszélt. Elmondta, hogy Mecznerrel együtt keresik még az új formációnak, a befogadó színháznak a további lehetőségeit; hogy ismerik a problémákat, de látják az erőnyeiket is. Szűcs Katalin elmondta, hogy a szakmai testület egyhangúan és elsősorban Megyeri mellett voksolt - biztatónak látják a Thália eddigi történetét. Horváth László bizottsági tag pedig önvallomás keretében számolt be arról, hogy noha annak idején ellenezte a Thália befogadó színházzá alakítását, most beismeri, hogy bár a profil még nincs kialakulva, vannak biztató elemek - például a határon túli színházak sűrű jelenléte -, és legfeljebb a táncszínházi profil túl erős parányit.

Moór Marianna a produkciók, illetve a résztvevők kiválasztásának szempontjaira volt kíváncsi: Megyeri „felmondta” a választ, az összes lehetőséget.

Aztán Balikó Tamás jött. Ötperces összefoglalójából talán ha hármat vett igénybe, akkor viszont igen határozottan és hatásosan beszélt. Azt mondta, ő a művész-igazgató ideájában hisz, azaz úgy gondolja, hogy egy színházat művészeknek kell igazgatnia, ezért is pályázott. Ámbátor hozzá kell tennie, hogy ezt a színházat, a Tháliát alig-hanem az ország egyik legjobb gazdasági igazgatója vezeti, tehát tulajdonképpen nagyon rendben van a dolog.

Akik már akkor olvasták, váltig állították, hogy Balikó rövid és vázlatos pályázatából csak az analfabéta nem értette: ez az ember nem akar nyerni. Beszéde is ezt támasztotta alá. Es hajlamos vagyok azt hinni, hogy őszintén azt gondolta, amit mondott: felszólította a bizottságot, hogy nevezze ki újra Megyeri Lászlót. Meg kell mondanom, nekem imponált. Eltekintve attól, hogy fogalmam sincsen, miért pályázott (a szóbeszédre most ne adjunk), remekül, imponálóan viselkedett.

Görgey Gábor az arculatért szállt síkra; szerinte ez hibádzik elsősorban a jelenlegi Tháliánál. Valamint egy aprócska társulatot is szeretne - de hát a befogadói színházi struktúra ezt úgysem engedi. Figyelmünk lohadt, amúgy globálisan, meg még egy kicsit kényelmetlenül is éreztük magunkat. Nem volt ez jó fellépés.

Szavazás. Döbbenet. Megyeri egyhangú, tizenegy igen szavazattal elnyeri a Thália igazgatói posztját. A többségi frakció végül meggyőzte kételkedőit, az ellenzék meg - talán őt látta legjobbnak.

S U M M A . . .

Körmeny Ferenc elégedett volt. A bizottság év végi szokásos vacsorájának kezdési időpontját nem késték le, bár majdnem sikerült. „Meglepett, hogy mindenki Megyerire szavazott - mondja. - Biztosak voltunk benne, hogy Balikóra is, Görgeyre is szavazni fognak. Ezért aztán a frakció megállapodott, hogy behozzuk Megyerit.”

Schiffer János is meglepődött. Hiszen még saját tanácsadói közül sem támogatta mindenki Megyerit. „Én a Balikóra gondoltam - mondja. - De a bizottság előtt

A Thália Színháznak passzív befogadó edényből befogadó műhellyé kell alakulnia. Ehhez művészi koncepció és színházcsináló személyiség szükségeltetik. Márpedig ez az alkotó vízió és alkotó személyiség nem fog megjelenni mindaddig, amíg a passzív befogadó jelleg megdönthetetlen dogma marad. Ez a munka ugyanis egy elkötelezett színházcsináló művész számára érdektelen! A passzív befogadáshoz elég egy ügyes hivatalnok, lebonyolító koordinátor.

Kijelenthetem, hogy egy ilyen Thália Színház engem sem érdekelne. Ellenben érdekelne egy olyan színház, melynek karaktert, arculatot tudok adni választott munkatársaimmal. Ez azt jelenti, hogy felerészben befogadó színházat működtetek ugyan, de olyan befogadó színházat, mely magán viseli az én elképzelésemet a világról és a színházművészetről.

1. A megyei színházak (nem szeretem a „vidéki” megjelölést) jelenlétét előre megszervezni és tervezetten műsorrendbe iktatni. Tehát az adott évadban a Thália vezetői kiválasztják azokat a produkciókat, melyeket a következő évadra meghívunk. ily módon nem esetlegesen jönnek a nem is látott vagy épp frissiben bemutatott, még nem kiforrott produkciók, hanem pontosan tudjuk, mi az, amit megveszünk.

2. A megyei színházakkal koprodukciókat hozunk létre. Úgy tekintjük őket, mint produkciós műhelyeket, ahol kiviteleznek Thália színházbeli előadásokat.

Új fesztivál: a Nyári Színházak Fesztiválja

Tulajdonképpen ez is a befogadó színház funkciójához sorolható. Magyarországon minden nyáron számos szabadtéri előadás születik. Ezek megérnek néhány előadást, aztán feledésbe merülnek, holott gyakran nagy előkészítést, megvalósult értékeket, kiaknázatlan sikerlehetőséget temetnek el velük. Ezért az új Thália vezetése kezdeményezné, hogy létrehozza augusztus végén a *Nyári Színházak Fesztiválját*. Végiglátogatjuk az ország nyári előadásait, és a fővárosi közönség és a szakma részére átnyújtunk egy öt-hat előadásból álló sorozatot.

A színháztypust, amit az alakuló pesti Broadwayre képzeltem, és igazán oda való: *multiplex színháznak* nevezem. Ez azt jelenti, hogy programjában minden szerepel, ami színházzal, kis- és nagyszínpaddal, pódiummal kapcsolatba hozható. A színházművészet legkülönbözőbb formái egyazon rendszerben működtetve: ez a multiplex színház. A lehető legszélesebb műfaji spektrummal.

A stúdiókban indulna egy Szatíra Színház... Éjszaka Színház, tizennyolc éven felülieknek. Műsoros könyv- és lemezbemutatók, valamint kortárs képzőművészek kiállításai, műsoros verniszsázs kíséretében.

A multiplex színház - igényes népszínház (Volkstheater).

Részletek Görgey Gábor pályázatából

egyértelmű volt, hogy ezt ő nem akarja komolyan. Az is meglepett, hogy a szakmai zsűri az Operett ügyében Halasit támogatta. Aztán az is, hogy végül bejött a Kerényi.”

Különléte nyomulásokat, lobbizásokat mindketten „el tudnak képzelni”. Mármint hogy voltak ilyenek. Halasit állítólag például Zalaegerszeg irányából támogatták - talán -, még a szakmai zsűri egy-egy tagjánál is.

„A MIÉP viselkedésének nincs koncepcionális oka. Ha csak az nem, hogy - mint mindannyian tudjuk - a »másságot« nem állják. Amúgy az ellenzékkel sokszor együtt lehet működni -például könyvtárügyekben. Múzeumban például nem.” Ezt Schiffer mondta.

Színházban sem, gondolom hozzá. Bármenyire leplezem ugyanis - mégis politikai kérdés minden egyes igazgatói kinevezés. Ki kit pártfogol, ki kit nyom el - ha valahol felmerül a szakmai szempont, az ellenkező oldalról biztosan megkontrázzák.

Kivéve azt az egyetlen esetet, amikor tizenegy órája zajlik az ülés, és még aznap este az év vége örömeire együtt, egymással fehér asztalhoz kellene ülni.

CSÁKI JUDIT

A SZÍNHÁZ hivatalos honlapja a

www.lap.szh.hu

címen található. Honlapunkon megtalálható

a SZÍNHÁZ aktuálisszámának tartalma,

és nemsokára elérhetővé válik

at lap archívuma is!

Folytassa az olvasást az interneten!